

[Bækgaard.]

aldersrenteloven, er der ikke så stor forskel på København, byerne og landkommunerne; her er beløbet dobbelt så stort i København som i landkommunerne. Det er vi ikke vant til, og jeg tror heller ikke, det er rigtigt eller berettiget, at der skal være så stor en forskel, men da forslaget kun vedtages for et år, skal jeg ikke gøre yderligere indvendinger imod det for eventuelt at få rettet i det. Jeg går ud fra, at man efter dette års forløb må være frit stillet, og at ens tilslutning til lovforslaget ikke binder for fremtiden, når vi får set, hvordan det virker, og hvilke erfaringer vi indhøster.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget.

Lisbet Hindsgaul: Dette forslag repræsenterer den side af det indgående forlig, som vi fra vor side er mest tilfredse med. Vi har i en årrække arbejdet for, at de forskellige rabatorordninger skulle afløses dels af en særlig børnerente, dels af skattelempelser, og det er disse synspunkter, vi nu ser realiseret. Det værdifulde i lovforslaget består ikke alene deri, at det er udtryk for, at staten yder en særlig stor håndsrækning til de mennesker, der har de største byrder, nemlig forsørgerne, men også i den omstændighed, at man ved at gå bort fra princippet med at udstede, om jeg så må sige, særlige værdimærker til bestemte varegrupper og over til at yde kontant tilskud i højere grad overlader det til befolkningen selv at disponere over, hvad befolkningen vil bruge sine penge til.

Mit parti giver derfor med glæde dette forslag sin tilslutning, idet vi dog forbeholder os ret til senere at tage det op til overvejelse, når skattekommissionens forslag kommer til at foreligge, og når spørgsmålet om tilskudsordninger m. m. tages op til revision.

Jeg skal på mit partis vegne tilsige vort medarbejde, så at loven kan få en hurtig behandling og blive vedtaget i det høje ting.

Ingeborg Refslund Thomsen: Lovforslaget om børnetilskud som afløsning for rabatkortordningerne kan vi tiltræde. Der har ude omkring i landet været megen kritik især af kødrabatorordningen, og jeg tror, man vil hilse med glæde, at alle disse rabatkort nu falder bort og afløses af et direkte børnetilskud til hjælp for folk med børn. Det er dog det, der er det vigtigste.

På mit partis vegne skal jeg anbefale dette lovforslag.

Chr. Nielsen: Jeg har allerede i formiddags omtalt den uheldige form, dette lovforslag har fået, og jeg synes, jeg påny vil benytte lejligheden til at understrege, at når man nu endelig går i gang med en sådan børnetilskudsordning, finder vi det højst uheldigt, at udbetalingen sker på den måde, at beløbet skal fradrages i skatten.

Jeg bemærkede mig, at finansministeren omtalte, at denne lov sikkert vil stille myndighederne overfor store praktiske vanskeligheder. Ja, det forudsiger jeg også, og disse vanskeligheder afstedkommes i første række af dette, at man skal bruge skattevæsenet til at udbetale børnetilskuddene. Alle disse praktiske vanskeligheder tror jeg, man var kommet lettere om ved i det øjeblik, man havde anvendt den eneste fornuftige måde, den samme måde, som man anvender i Sverige, direkte at tilsende børnetilskuddene til mødrene. Derved sikrede man sig samtidig, at børnetilskuddene virkelig kom til at svare til deres formål, at børnene kom til at nyde godt af dem.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg takker ordførerne for deres tilslutning.

Jeg er tilbøjelig til at tro, at gradueringen så nogenlunde ligger på linie med, hvad der er tilfældet i andre tilsvarende bestemmelser.

Det ærede medlem hr. Chr. Nielsen gjorde en bemærkning om det uheldige i, at denne historie var lagt ind under finansministeriet. Jeg har sagt i går i folketinget, at jeg i og for sig ikke er uenig i denne grundbetragtning. Jeg havde ønsket ordningen lagt under socialministeriet. Den tanke har ikke kunnet vinde gehør. Vi er altså enedes om efter den forhandling, der har været ført, at den skulle ligge under finansministeriet. Jeg har såmænd stridt en god strid for at undgå, at det skulle blive tilfældet; det er nu imidlertid sket.

Jeg tror derimod, at det ærede medlem hr. Chr. Nielsen må vurdere forkert, når han mener, at vanskelighederne ville være undgået, hvis vi lagde ordningen under socialministeriet. Det er klart, at de spørgsmål, der kan opstå, når mand og kone skilles, når forældrene flytter fra et område til et andet område og med hensyn til en lang række tilsvarende detailanliggender, vil såmænd være lige store, hvadenten vi har sagen liggende under socialministeriet eller under finansministeriet. Men vi må gøre, hvad vi kan for at overvinde de praktiske vanskeligheder. Selvfølgelig kan det gøres, og det skal også blive gjort. Jeg håber, at den praktiske udformning heraf bliver så fornuftig som på nogen måde mulig.